

Rav Hacham: 17/4

1

2

- והחייב של אלו לעשותו אינו בכל עת רק בזמנים ידועים מן השנה או מן היום. חוץ מששה מצוות מהן שחייבן תמיד, לא יפסק מעל האדם אפילו רגע בכל ימיו, ואלו הן:
- א. להאמין בשם.
 - ב. שלא להאמין זולתו.
 - ג. לייחדו.
 - ד. לאהבה אותו.
 - ה. ליראה אותו.
 - ו. שלא לתור אחר מחשבת הלב וראיית העינים.

The obligation to fulfill these mitzvos (i.e., the 613 mitzvos of the Torah) is not constant; rather, they are obligatory during specific times of the year or day. Six mitzvos, however, are obligatory constantly; they should not be absent from one's consciousness for even one second of his life. They are:

- (1) To have faith in Hashem.
- (2) Not to believe in other gods.
- (3) To understand that He is One.
- (4) To love Him.
- (5) To fear Him.
- (6) Not to stray after the thoughts of our heart and the sight of our eyes.

(Introduction to Sefer HaChinuch)

2

(2)

המשג של יראת ד' הוא מוסיף על גבורה בנפש האדם המבין אותה בטהרתה. היא עושה את החיים מלאים ענין ושאיפות גדולות, וממלאה אותם ברוחניות נשגבה, המזככת את פשרונות הנפש באור אש קדש. אמנם לפתאים היא מתיצבת כסמל של הבהלה, הגורמת רפיון ויאווש וחסרון אונים. זאת ההשפעה היא רעה מאד, ולכשתתפשט היא גורמת התקוממות על כלל על מלכות שמים,

והחזיון של תועלת גדול יש בזה גם כן, שמפיל מקום היראה מחלשת את הכחות הרעות, ומשיבה על ידי זה גם את הרעים שבבני אדם לדרכי ישר.

אבל הנגשים אל ד' בתלמוד תורה ובקשת מעלות מוסריות, שהם כמובן רחוקים מכל תועבה רעה, צריכים להשפיל ביראת ד' ציור שמרומם ומחיה את כל הכחות הנפשיות, יראת רוממות שיש עמה אהבה ועדן פנימי. "והתענג על ד' ויתן לך משאלת לבך" (תהילים לז, ד).

3

3. The concept of the fear of God lends strength to the person who understands it in its purity. It endows life with interest and great aspirations, and with a high level of spirituality, which refine the potentialities of the soul with the light of holiness. But for fools it appears as a symbol of the confusion that engenders weakness and despair. This exerts a very bad influence, and when it spreads it inspires a rebellion against the general discipline of the divine kingship

There is an additional benefit in that fear weakens evil inclinations, and thereby returns wrongdoers to the right course. But those who come close to God through the study of Torah and the quest for moral virtues, who are obviously far removed from evil deeds, must understand the concept of the fear of God in terms that elevate and vitalize all the potentialities of the soul. They must define fear as awe, which bears with it love and inner delight. "Delight yourself in the Lord and He will grant the petitions of your heart" (Ps. 37:4).

י' ראית כי עשית את-הדבר הזה: ויאמר אברהם כי
אמרתי רק אין-יראת אלהים במקום הזה והרגוני על-
יד דבר אשתי: וגם אמנה אחתי בת-אבי הוא אך לא בת-

י' על-המזבח ממעל לעצים: וישלח אברהם את-ידו
י' ויקח את-המאכלת לשחוט את-בנו: ויקרא אליו
מלאך יהוה מן-השמים ויאמר אברהם אברהם
י' ויאמר הנני: ויאמר אל-תשלח ידך אל-הנער ואל-
תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי-ירא אלהים
י' אתה ולא השכת את-בנך את-יחידך ממני: וישא

בקרניו וילך אברהם ויקח את-האיל ויעלהו לעלה
י' תחת בנו: ויקרא אברהם שם-המקום הזה יהוה
י' ויראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה: ויקרא מלאך

But the name *יה' יראה*, *God sees*, is related to *Moriah* [see *comm.* to *Moriah* in *v. 2*]. It is also reminiscent of *לו יראה*, *God will seek out*, of *v. 8*. The names indicate *הוראה*, *instruction*. Here at *Moriah*, Abraham bequeathed to his descendants the concept that God always sees. Whenever and wherever we fail to see, the deficiency is ours, and we must subordinate our judgment to His (*Hirsch*)

AND ABRAHAM CALLED THE NAME OF THAT SITE "HASHEM YIREH." — ויקרא אברהם שם המקום ההוא *יה' יראה* □

This name is not mentioned again elsewhere in *Tanach*. The Midrash tells us what the place was called after Abraham gave it this name, and why the name was changed:

אברהם קרא אותו יראה, שנאמר ויקרא אברהם שם המקום ההוא *יה' יראה* — Abraham called [this place] "Yireh," as it is stated, *And Abraham called the name of that site "HASHEM Yireh."* שם — But Shem, son of Noah, called it "Salem," as it is stated, *But Malchizedek, king of Salem* (above, 14:18). — The Holy One, blessed is He, said, אם קורא אני אותו יראה בשם שקרא אותו — "If I call [the place] 'Yireh,' in accordance with the name that Abraham gave it, — Shem, a righteous man, would have grounds for complaint. — אם אברהם, אדם צדיק, מתרעם — And if I call it 'Salem,' — קורא אני אותו "שלם" — Rather, I will call it 'Jerusalem,' — in accordance with what both of them called it, 'Yireh' and 'Salem,' calling it 'Jerusalem.'"^[142]

וְכָל־מִקְבָּלִים עֲלֵיהֶם עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מוֹדָה
וְנוֹתֵנִים רְשׁוּת זֶה לֹדָה
לְהַקְדִּישׁ לַיוֹצֵר בְּנֵחַת רוּחַ
בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה וּבִנְעִימָה

2)

R. Saadia Gaon—who headed the Babylonian academy of Sura about a millennium ago and whose fame rests upon his multiple accomplishments as a Talmudist, philosopher, linguist, and translator as well as educator and communal leader—also holds that there are two meanings to the word *shema*, both correct and necessary. The first is familiar to us from the talmudic discussion above: *shema* is synonymous with *da*, “know” or “understand.” This meaning is implicit as well in the rabbinic-midrashic interpretation of the biblical expression *naaseh ve’nishma* (Exod. 24:7), “we shall do and we shall understand.” The recitation that follows the word *shema* is not a rote recital, a kind of ritualistic incantation, but must be rooted in comprehension.

Saadia’s second sense of this word is *kabbel*, “accept,” implying faith, commitment, and obedience, as in the talmudic expression for the Shema, *kabbalat ‘ol malkhut shamayim*, “the acceptance of the yoke of the Kingdom of Heaven.” The recitation is not to be a disembodied intellectual declaration, a mere academic exercise, but must represent a profound spiritual, existential commitment to the content and implications of this first verse of the Shema. That is, we are summoned not only to listen, but to listen *to*.

The Shema

Spirituality and Law in Judaism

NORMAN LAMM

4

*On יום טוב and מוצאי שבת substitute:

אַתָּה חוֹנֵן לָאָדָם דַּעַת וּמִלְמֵד לְאָנוּשׁ בִּינָה. אַתָּה חוֹנֵנֵתֵנוּ לְמַדַּע תּוֹרָתְךָ, וְתַלְמִידֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רִצּוֹנְךָ, וְתַבְדִּיל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לַחֹל, בֵּין אֹר וְלַחֹשֶׁךְ, בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים, בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁשַּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ מְלַכְנוּ, הָחַל עָלֵינוּ הַיָּמִים הַבָּאִים לְקִרְאָתֵנוּ לְשָׁלוֹם, חֲשׂוּכִים מִכָּל חָטָא וּמִגָּזִילִים מִכָּל עוֹן וּמִדְּבָקִים בִּירֵאָתְךָ. וְחֲנֻנוּ מֵאַתָּה דַּעַת בִּינָה וְהַשְׁפָּלָה בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, חוֹנֵן הַדַּעַת.

*On יום טוב and מוצאי שבת substitute:

אַתָּה חוֹנֵן You grace humanity with knowledge and teach mortals understanding. You have graced us with the knowledge of Your Torah, and taught us to perform the statutes of Your will. You have distinguished, LORD our God, between sacred and profane, light and darkness, Israel and the nations, and between the seventh day and the six days of work. Our Father, our King, may the days approaching us bring peace; may we be free from all sin, cleansed from all iniquity, holding fast to our reverence of You. And grace us with the knowledge, understanding and discernment that come from You. Blessed are You, LORD, who graciously grants knowledge.

(3)

(41)

(1)

עין אי"ה

יג. כל הקורא ק"ש ומדקדק באותיותיה מצננין לו גיהנם.
 ק"ש יסודה קבלת עול מלכות שמים בכללות ועול מצות. אמנם
 צריך דיוק פרטי איך כל פרט מפרטי התורה והמצות בהם תלוי
 קנין השלימות. וזה יבא מדקדוק אותיות דק"ש, שמורה שלא רק
 את כללות האמונה והמצות יכיר חיוכן וערכן הגדול, כ"א גם את
 כל הפרטים. והנה הגיהנם מיועד למי שהשחית טבע נפשו
 בקלקול, ע"כ צירוף הגיהנם מתקן את הטבע הנפשי המקולקל.

—

(2)

חמישי יב וַעֲתָה יִשְׂרָאֵל מָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁאֵל מֵעַמְּךָ כִּי אָמֵר
 לִירְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בְּכָל־דְּרָכָיו וּלְאַהֲבָה
 אוֹתוֹ וּלְעֹבֵר אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְּךָ וּבְכָל־
 י נַפְשְׁךָ: לְשֹׁמֵר אֶת־מִצְוֹת יְהוָה וְאֶת־חֻקָּתָיו אֲשֶׁר

הקורא עומד פרק שלישי מגילה כה

(3)

... וַעֲתָה יִשְׂרָאֵל מָה ה' אֱלֹהֶיךָ שָׁאֵל מֵעַמְּךָ
 As it states: *And now, Israel, what does Hashem your God ask of you, but to fear Hashem your God.* [20]
 The Gemara asks:
 Does Scripture thus imply that the fear of Heaven is a small matter? [21]
 The Gemara answers:
 Yes! Regarding Moses, our teacher, who feared Heaven greatly, it is a small matter.

תורה תמימה

ו'ל דמדהיה משפ
 ענין מכל האדם היה נראה לו נאמח כי אינו עולה
 במעלות על כל אדם, וא"כ ממילא הוי יראת שמים
 לגבי כולם מילחא וסרתא כמו לגבי ידיה, וכמ"ס

(4)